

Nør Christensen (CD):

De to hovedpunkter i dette lovforslag, nemlig at indføre hjernedøds kriteriet som et supplerende døds kriterium og samtidig skærpe betingelserne i lovgivningen om samtykke for at kunne foretage lægevidenskabelig obduktion og transplantation, er jo emner, som har optaget både Folketinget og den offentlige debat ganske meget igennem de senere år.

En lang række spørgsmål rejser sig hos den enkelte og hos det enkelte folketingsmedlem, og det er spørgsmål, som er af dybtgående etisk og religiøs karakter.

Det er også en debat, som lejlighedsvis kan sætte sindene i bevægelse rundt omkring, når det diskuteres, men nu er tiden kommet, hvor vi skal tage stilling i denne debat til dette lovforslag, efter at vi har haft en lang og til tider måske også lidt trang vej frem.

Jeg skal sige, at Centrum-Demokraternes folketingsgruppe i lighed med andre grupper også er blevet frit stillet. Meningerne er naturligvis delte, men jeg vil tro, at gruppen, sådan som stillingen er nu, med forskellige begrundelser vil kunne støtte lovforslaget, i hvert fald for så vidt angår de væsentligste spørgsmål, men gruppen er endnu ikke færdig med sine overvejelser.

Det er jo, som jeg har sagt, ganske alvorlige problemstillinger, og det enkelte folketingsmedlem skal have lejlighed til – også under udvalgsarbejdet – at vurdere, hvordan udviklingen foregår.

Jeg mener, at skal der træffes en beslutning, skal den træffes i indeværende folketings-samling. Andre lande omkring os har jo været i stand til at træffe beslutning og har kunnet acceptere disse beslutninger af denne karakter, og det er et spørgsmål – hvis jeg må sige det på den måde – om vi fra dansk side fortsat kan tillade os at nasse på det internationale system, den internationale accept af, at man kan udtage organer og transplantere.

Men jeg må også sige, at det, for at man kan gøre disse ting, er af aldeles afgørende betydning, at der foreligger en eller anden form for aktiv deltagelse eller tilkendegivelse fra den pågældende.

Hvordan det skal være, tjener det os nok bedst at diskutere under udvalgsarbejdet, men der skal være en eller anden form for tilkendegivelse.

Det, der er lige så vigtigt, er, at den afgørelse, der er truffet af den enkelte, og som naturligt ligger hos den enkelte, naturligvis fortsat skal respekteres. Det er og bliver det helt, helt centrale. Hvis den pågældende person har truffet en afgørelse, er det en selvfølge, at ingen kan ændre på den, uanset om den er registreret på den ene eller på den anden måde.

Så kommer jeg netop til spørgsmålet om at få registreret en sådan tilkendegivelse. Jeg har en personlig overvejelse – og den har jeg også nævnt i min gruppe i dag – som er ret restriktiv, idet jeg nemlig mener, at hvis en person ønsker at være organdonor, burde det kræves, at vedkommende henvendte sig hos sin læge og dér underskrev en erklæring om, at man var organdonor. Derefter kunne lægen indsende denne erklæring til et register, samtidig med at den pågældende læge helt naturligt gav personen en vejledning i, hvorledes tingene ville foregå, efter at man havde givet en sådan underskrift og tilkendegivelse, så der ikke kan være skygge af tvivl om, at den person, der har meldt sig som donor, mener det alvorligt og er blevet vejledt ikke bare igennem en kampagne, men er blevet grundigt vejledt.

Det er muligt, at nogle vil sige, at det vil blive utrolig omkostningskrævende. Vi må i udvalget stille det spørgsmål, hvad et sådant register i givet fald kunne tænkes at koste, hvis det blev oprettet eksempelvis under Sundhedsstyrelsen eller et andet lignende velegnet sted.

Men det ville også give den mulighed, at man fik ensartethed og sikkerhed for, at man havde tingene i orden, og at det ikke er et spørgsmål, om man tilfældigt har sit sygesikringsbevis eller sit kørekort på sig.

Jeg vil gerne sige tak til Kristeligt Folkeparti, fordi man har bidraget til debatten ved at fremsætte dette lovforslag, og jeg vil også sige tak for det engagement, som Kristeligt Folkeparti har vist ved at gøre det.

Jeg siger det, fordi det er nyttigt, når man hører, at 67 pct. af befolkningen er positivt indstillet over for transplantation, samtidig med at man i sribetvis af avisartikler og andre steder kan studere sig frem til, at der er stor uvidenhed på området set i relation til, at man nu vil iværksætte en oplysningskampagne. Jeg må sige, at vi må have definitiv sikkerhed for, at man ved, hvad der skal ske. Det mener jeg personligt bedst kunne ske på den måde, som jeg skitsere-